

klart, hvor fuldkommen urimeligt Forslaget af 1919—20 var. Naar man ser paa det Udgiftsbudget, som den gældende Lov foranlediger, faar man en Forestilling om, hvilke vanvittige Udgifter vi var blevet ført ud i, hvis vi havde vedtaget Forslaget af 1919—20. Som ærede Medlemmer vil erindre, var Udgiften beregnet til ca. 30 Mill. Kr., og naar vi sammenligner det med den Udgift paa 66 Mill. Kr., som den gældende Lov har foranlediget i Finansaaret 1923—24, og de godt 70 Mill. Kr., som man regner med for Finansaaret 1925—26, og saa hører, at de Rammer, som da var foreslaaet, er saa uendelig meget videre end de nugældende, saa vil man faa en Forestilling om, hvilke Udgifter denne Lovgivning vilde have ført til, og hvad det vilde være blevet for en Katastrofe, der økonomisk og finansielt var indtraadt her i Landet, hvis Oppositionen den Gang havde rakt Haanden til den daværende Regering og de daværende Flerpartier til Gennemførelsen af det da forelagte Forslag. Og dette maner, naar vi tænker paa, hvor mange Usikkerhedsmomenter det her foreliggende Lovforslag indeholder med Hensyn til Udgiften, til den allerstørste Varsomhed ved Behandlingen af det Forslag, den højtærede Minister her har fremsat.

Hvis vi derimod i Stedet for at fæste os ved Grænseformuen ser paa de tilladelige Arbejdsindkomster, altsaa paa Indtægter hidrørende fra andet end Formue, vil det fremgaa af en tilsvarende Undersøgelse, at den gældende Lov i det væsentlige her fastlægger de samme Grænser for Adgangen til at faa Aldersrente under Hensyn til Indkomsten som Forslaget af 1919—20 og det her foreliggende Lovforslag. Det er altsaa ganske særlig Formueindkomsterne, som man har villet favorisere gennem Forslaget af 1919—20, og som der ogsaa vises en særlig Interesse i det her foreliggende Forslag.

De Grænser for Arbejdsindkomster, som fastsættes i Forslaget 1919—20, i Loven, som nu gælder, og i det her foreliggende Forslag, skal jeg ganske kort nævne, idet den første Række Tal gælder Ægtepar i København, det næste Ægtepar paa Landet, det følgende enligstillet Mand i København over 68 Aar og det sidste enligstillet Mand paa Landet. Indkomstgrænserne bliver da følgende: for Ægtepar i København 2 295 Kr., 2 236 Kr., og 2 489 Kr.; paa Landet er de tilsvarende Tal for Ægtepar 2 075 Kr., 1 505 Kr. og 1 726 Kr. For den enligstillede Mand, der efter Lovforslaget af 1919—20 var fyldt 66 Aar,

efter den gældende Lov og efter det foreliggende Forslag først har indsendt Begæring om Aldersrente efter det fyldte 68de Aar, kommer vi til følgende Indtægtsgrænser: i København 1 350 Kr., 1 428 Kr. — man ser, her yder Loven mere, end Forslaget af 1919—20 — og efter Forslaget 1 726 Kr., medens det tilsvarende Tal for Landkommunerne er 1 230 Kr., 1 020 og 1 284 Kr.

Man vil se, at som Regel ligger naturligvis Indkomstgrænsen, der giver Adgang til Aldersrentenydelse, lidt højere ved Forslaget af 1919—20 og det her foreliggende Forslag end efter den gældende Lov, men ikke væsentligt, og i et enkelt Tilfælde ligger den endogsaa en lille Smule derunder; saaledes er der til den Indkomst, som tilvejebringes for den gamle ad anden Vej end ved Rente af Formue, i den gældende Lov i det væsentlige taget samme Hensyn som i det tidligere Forslag og i det her foreliggende Forslag, hvorigennem den gældende Lov i det væsentlige indeholder den samme Stimulans til at bidrage til eget Underhold som det tidligere Forslag og det her foreliggende Forslag. Det er da klart, at udover den Udgift, som selve Takstforhøjelsen indeholder, vil der igennem Udvidelsen af Rammerne gennem den mindskede Virkning af Fradragsreglerne komme en Udgiftsforøgelse, som jeg tvivler paa det er muligt at danne sig noget Skøn over paa Forhaand, og som derfor neppe kan være medregnet i den Opgørelse af de Udgifter, Lovforslaget vil medføre, som Statistisk Departement har foretaget.

Vender jeg mig nu til Taksterne, viser det sig, at der her er foreslaet en meget betydelig Forhøjelse for alle Sats i Sammenligning med Loven og ogsaa i Sammenligning med Lovforslaget, som i 1923—24 blev indbragt ved privat Initiativ. Forhøjelsen findes paa de fleste Punkter undtagen for Ægtepar i København, hvor der foreslaas det samme, som blev foreslaet i Samlingen 1923—24; for Ægtepar i Købstæderne og paa Landet er det noget mindre, men enligstillede og Ægtepar, hvoraf kun den ene Part er aldersrentenydende, vil man nu yde væsentligt mere. Med andre Ord, her er Tale om meget klækkelige Forhøjelser over hele Linien.

Saa er da Spørgsmaalet: Paa hvilke Principper bygger man? Det Princip, der er nedlagt i den gældende Lov med Hensyn til Taksternes Fastsættelse, er det samme, hvorpaa Lovforslaget af 1919—20 var bygget, nemlig, at Aldersrenten knyttes til Personen, ikke til Forsørgeren, saaledes